

**ЛЕТНИ ДНИ
И
ЛЕТНИ НОЩИ**

Дванайсет любовни истории

SUMMER DAYS & SUMMER NIGHTS Copyright © 2016
by STEPHANIE PERKINS

“HEAD, SCALES, TONGUE, TAIL” Copyright © 2016 by Leigh
Bardugo

“THE END OF LOVE” Copyright © 2016 by Nina LaCour

“LAST STAND AT THE CINEGOR” Copyright © 2016 by Libba Bray

“SICK PLEASURES” Copyright © 2016 by Francesca Lia Block

“IN NINETY MINUTES, TURN NORTH” Copyright © 2016 by
Stephanie Perkins

“SOVERNIRS” Copyright © 2016 by Tim Federle

“INERTIA” Copyright © 2016 by Veronica Roth

“LOVE IS THE LAST RESORT” Copyright © 2016 by Jon Skovron

“GOOD LUCK AND FAREWELL” Copyright © 2016 by Brandy
Colbert

“BRAND NEW ATTRACTION” Copyright © 2016 by Cassandra Clare,
LLC.

“A THOUSAND WAYS THIS COULD ALL GO WRONG” Copyright
© 2016 by Jennifer E. Smith Inc.

“THE MAP OF TINY PERFECT THINGS” Copyright © 2016 by Lev
Grossman

© Деница Райкова, *превод от английски*

© Моника Писарова, *художник на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2016

ISBN: 978-954-28-2089-5

ВЕРОНИКА РОТ   ЛИБА БРЕЙ
КАСАНДРА КЛЕЪР   ФРАНЧЕСКА ЛИЯ БЛОК
ДЖЕНИФЪР Е. СМИТ   БРАНДИ КОЛБЪРТ
ЛИЙ БАРДУГО   ДЖОН СКОВРОН
ЛЕВ ГРОСМАН   НИНА ЛАКОР
СТЕФЪНИ ПЪРКИНС   ТИМ ФЕДЕРЛЕ

Летни дни И Летни нощи

12 ЛЮБОВНИ ИСТОРИИ
ПОД РЕДАКЦИЯТА НА
СТЕФЪНИ ПЪРКИНС

Превод от английски Деница Райкова

ciela^{teen}

СЪДЪРЖАНИЕ

БЛАГОДАРНОСТИ	7
ГЛАВА, ЛЮСПИ, ЕЗИК, ОПАШКА Лий Бардуго	9
КРАЯТ НА ЛЮБОВТА Нина Лакор	45
ПОСЛЕДНА СЪПРОТИВА В „СИНЕГОР“ Либа Брей	78
НЕЗДРАВИ УДОВОЛСТВИЯ Франческа Лия Блок	126
СЛЕД ДЕВЕТДЕСЕТ МИНУТИ ЗАВИЙТЕ НА СЕВЕР Стефъни Пъркинс	147
СУВЕНИРИ Тим Федерле	190
ИНЕРЦИЯ Вероника Рот	224
ЛЮБОВТА Е ПОСЛЕДНОТО ПРИБЕЖИЩЕ Джон Сковрон	262
КЪСМЕТ И ДОВИЖДАНЕ Бранди Колбърт	312
ЧИСТО НОВА АТРАКЦИЯ Касандра Клеър	351
ХИЛЯДА НАЧИНА, ПО КОИТО ВСИЧКО ТОВА МОЖЕ ДА СЕ ОБЪРКА Дженифър Е. Смит	386
КАРТАТА НА МЪНИЧКИТЕ СЪВЪРШЕНИ НЕЩА Лев Гросман	427

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на всеки един читател, посегнал към първата ми антология. В днешно време е истинско предизвикателство да се намерят читатели за разкази, и съм приятно развълнувана, че толкова много хора ѝ дадоха шанс. Надявам се този сборник също да ви хареса. Неимоверно много се гордея с него.

Благодаря на Кейт Тестърман – за всичко. Благодаря на Сара Гудман, че беше на ниво и че ме научи на толкова много неща за работата. Благодаря на Мишел Кашман, Алиша Кланси, Анджи Джимарино, Анна Горовой, Олга Грилик, Брант Джейнуей и Джесика Кац за допълнителната подкрепа и усърдието. Благодаря на Вениша Гослинг, Кат Маккена и Рейчъл Пети за това, че бяха толкова страхотни в Обединеното кралство. Благодаря на Джим Тиърни за великолепните илюстрации. Благодаря на авторите на първата ми антология за постоянните им насърчения. И специално благодаря на авторите на тази антология за това, че са блестящи, забавни, амбициозни и добросърдечни. Бранди, Каси, Франческа, Джен, Джон, Лий, Лев, Либа, Нина, Тим и Вероника. За мен беше огромно удоволствие да работя с всички вас.

Благодаря на семейството си. Винаги.

И благодаря на Джарод Пъркинс. Винаги + винаги × винаги.

*Стефъни Пъркинс,
съставител*

ГЛАВА, ЛЮСПИ, ЕЗИК, ОПАШКА

Лий Бардуго

Глава

Разправяха се много истории за Аналий Саперстейн и причината да дойде в Литъл Спиндъл, но любимата на Грейси беше онази за горещата вълна.

През 1986 г. Ню Йорк бил връхлетян от толкова ужасно лято, че всеки, който можел да си позволи да напусне града, го направил. Асфалтът омекнал от горещината, един мъж бил намерен мъртъв във ваната си с електрически вентилатор, наполовина потопен във водата до косматите му колене, а електрическата инсталация постоянно потрепвала като електрическа крушка против насекоми, около която кръжат нощни пеперуди. В Горен Уест Сайд, над хлебарниците и деликатесните магазини, до „Улуъртс“ и пазара „Ред Епъл“, хората спели върху чаршафите си, смучели носни кърпички, пълни с натрошен лед, и отваряли широко прозорците си, молейки се за ветрец. Именно затова, когато Хъдсън преляла от бреговете си и поела да си търси белята в една гореща юлска нощ, реката заварила прозореца на Рут Блонкси открехнат и подпрян с вдлъбнатата кутия за обувки от „Кенди“.

По-рано същия ден Рут ходила в „Ривърсайд Парк“ с приятелите си, похапвала лимонов сладолед и носела права рокля с цвят на райска ябълка – тя всъщност била винтидж нощница, която била боядисала с две кутии „Рит“ и спорен успех. От

дни в прогнозата обещавали дъжд, но небето било надвиснало тежко над града – продълговат сив облак, подобен на издут корем, който отказвал да се пръсне. С избиващи по кожата ѝ мънистени капки пот Рут се била облегла на оградата на парка, за да погледне надолу към поклащащата се повърхност на реката, непрозрачна и почти черна под намръщаното небе, и имала зловещото усещане, че водата отвръща на погледа ѝ.

После от розовата лъжичка в ръката ѝ се стекла капка лимонов сладолед, стряскаща като студен език, ближещ мястото, където усещала пулса си, а Марва Алсбърг извикала:

– Отиваме в „Джейбийс“ да гледаме касети!

Рут облизала лимоновия сладолед от китката си и повече не се сетила за реката.

Но по-късно същата нощ, когато се събудила – с чаршафи, подгизнали от пот, с няколко оплетени тръстики в долния край на леглото ѝ – онази лепкава следа от захар била първото, което ѝ дошло наум. Била заспала с дрехите и роклята ѝ с цвят на райска ябълка прилепвала мокро към корема ѝ. Под нея тялото на Рут горяло трескаво от наполовина запомнени сънища за речния бог, мускулеста фигура, която се движела из дълбокото течение на съня, със сива кожа, осеяна със сини и зелени петънца. Имала чувството, че току-що някой я е целунал по устните, а главата ѝ била замъглена, сякаш била изплувала твърде бързо от голяма дълбочина. Бил нужен един дълъг миг, докато слухът ѝ се проясни, да разпознае дъхация на мъх и метален мирис на мокър цимент, а после да осмисли звука, идващ през отворения ѝ прозорец – дъжд, падащ с равномерно потропване по предутринните улици отдолу. Жегата най-сетне била приключила.

Девет месеца по-късно Рут родила бебе с кафяво-зелени очи и коса като въжета от водорасли. Когато баща ѝ я изритал от жилището им в една страда без асансьор, като я обсипвал с обиди на полски и английски и сумтял гневно за момчето от Пуерто Рико, което било завело Рут на училищния бал в долните класове на гимназията, Аналий Саперстейн я приела,

като пренебрегвала шушуканията и цъкането с език из квартала. Аналий работеше в денонощната обществена пералня на Западна Седемдесет и девета улица. Никой не беше съвсем сигурен кога спи, защото изглежда, че всеки път, когато някой минеше покрай пералнята, тя седеше на гишето и си решаваше кръстословицата под флуоресцентните светлини, а машините бръмчаха и тракаха независимо кое време беше. Джоуи Пастан ѝ се беше сопнал веднъж, когато му свършили монетите по двайсет и пет цента, и се кълнеше, че сушилните направо му били изръмжали, затова никой не беше съвсем изненадан, че Аналий вярваше на Рут Блонкси. А когато, докато чакаше на опашка в деликатесния магазин на Гитлиц, Аналий цапна бащата на Рут в гърдите с половин фут тънко нарязано осолено телешко, което току-що беше купила, и изсъска, че на речните духове не бива да се има доверие, никой не дръзна да възрази.

Дъщерята на Рут отказвала мляко. Пиела само солена вода и ядяла фунт след фунт стриди, миди и миниатюрни рачета, които трябвало да се доставят в сандъци в тесния апартамент на Аналий. Диетата обаче сигурно ѝ беше понесла, защото зеленоокото бебе се превърнало в красиво момиче, което било забелязано от един „ловец на таланти“, докато пресичало „Амстердам Авеню“. Станала известен модел, прочута заради пълните си устни и плавна походка, и купила на майка си мезонет на „Парк Авеню“, който украсили с маслени картини на пустинни цветя и пресъхнали корита на потоци. Дали на Аналий Саперстейн прилична сума, която ѝ позволила да напусне работата в обществената пералня, да се изнесе от града и да се премести в Литъл Спиндъл, където отворила заведението си от веригата „Деъри Куин“.

Поне това беше една от историите как Аналий Саперстейн дошла в Литъл Спиндъл, и на Грейси ѝ харесваше, защото ѝ се струваше донякъде логична. Защо иначе щеше Аналий да получава броеве от френското и италианското издание на *Вог*, когато вечно носеше само домашни рокли от полиестер и сандали „Биркенщок“ с чорапи?

Хората казваха, че Аналий *познава* разни неща. Именно затова Дона Бейкуел дойде да я посети през лятото, когато териерът ѝ беше блъснат от кола и тя, изглежда, не можеше да спре да плаче – нито дори да спи или да си купи консерва зелен боб в „Прайс Чопър“, или да вдига телефона. Когато ѝ се обаждаха, хората чуваха само хлипането и хълцането ѝ на другия край. По някакъв начин обаче едно бърбрене с Аналий постигна онова, което никой лекар или хапче не успяха, и мигновено пресуши сълзите на Дона. Именно затова, когато Джейсън Майло не можеше да се отърси от идеята, че бившата му жена е стоварила проклетие върху новия му шевролет пикап, той плати за късно нощно посещение в DQ*, за да се види с Аналий. И беше също и причината, поради която Грейси Мишо, щом видя нещо, което много приличаше на морско чудовище, да скача над водите на езерото в Литъл Спиндъл, отиде да потърси Аналий Саперстейн.

Грейси седеше на брега на онова, което смяташе за *свое-то* скалисто заливче, скалист полумесец на южната страна на езерото, за което, изглежда, никой друг не знаеше или не го беше грижа. Беше твърде сенчесто за любителите на слънчеви бани, липсваха масите за пикник или възжените люлки, които привличаха курортистите като сигнални лъчи по време на туристическия сезон. Подхвърляше камъчета и си забраняваше да чопли коричката на коляното си, защото искаше да изглежда добре в джинсовите къси панталони, които беше отрязала още по-късо на четиринайсетия си рожден ден, а после въпреки всичко го правеше, когато чу плясък и видя една, две, три гърбици да се показват над синята повърхност на водата като блещукаща малка планинска верига, появила се в миг, а после изчезнала, последвана от плясъка на – умът на Грейси отказваше да го приеме и в същото време крещеше – *опашка*.

Грейси задрапа заднешком нагоре по бреговете към боровете и с усилие се изправи на крака, с бясно биешо в гърди-

---

* DQ – Dairy Queen. – *Б.пр.*

те сърце, в очакване водата да се раздели отново или някакво огромно и люспесто създание да се извлече на пясъка, но не се случи нищо. Усети в устата си соления вкус на кръв. Беше си прехапала езика. Плю веднъж, скочи на колелото си и натисна педалите с всичка сила надолу по неравната земна пътека към гладката настилка на главния път: бедрата ѝ горяха, докато фучеше през града.

Не беше кой знае какво фучене обаче, защото Литъл Спиндъл не беше кой знае какъв град. Имаше търговски мини-комплекс, бензиностанция с единствения банкомат в града, ветеринарна клиника, редица сувенирни магазини и старата зала на Ротари клуб, която беше станала обществена библиотека, след като преди десет години библиотеката в Грейтър Спиндъл се наводни. Литъл Спиндъл така и не се беше сдобил с трафика или скупчените жилищни кооперации и елегантни домове, струпани из Грейтър Спиндъл; само няколко вили под наем и мотела „Спиндрифт Ин“. Въпреки факта, че езерото беше голямо почти колкото Грейтър Спиндъл и заобиколено от чудесна земя, в езерото на Литъл Спиндъл имаше нещо, което отблъскваше хората.

Отдалече езерото изглеждаше доста приятно, когато човек го зърнеше през боровете в наситено сини проблясъци, със слънчева светлина, която се разклоняваше от повърхността му и се пръскаше на ярки като скъпоценни камъни късчета. Но щом човек се приближеше, започваше да усеща как настроението му посърва, и докато стигнеше до брега му, вече се чувстваше истински обзет от скръб. Все пак се убеждаваше да слезе до брега, може би да се полюее на старата люлка от автомобилна гума, но щом пуснеше въжето, увисваше за съвсем кратък миг над водата и разбираше с пълна сигурност, че е допуснал ужасна грешка, и изчезнеше ли веднъж под повърхността, нямаше да го видят никога повече; че езерото не беше езеро, а уста гладна, синя и намусена. Някои хора сякаш бяха неуязвими за въздействието на Литъл Спиндъл, но други отказваха да потопят във водата дори палеца на крака си.

Единственото място, което правеше истински бизнес целогодишно, беше „Деъри Куин“ въпреки „Стюартс“, който е само на няколко мили оттам. Но защо Аналий беше избрала да се захване с бизнес в Литъл Спиндъл вместо в Грейтър Спиндъл, беше загадка за всички освен за нея.

Този ден Грейси не тръгна направо към DQ – не и отначало. Всъщност стигна чак до къщи, метна колелото си в двора и сложи ръка върху мрежестата врата, преди да се усети. Ерик и майка ѝ обичаха да прекарват съботните дни в задния двор, като просто лежаха един до друг на пластмасови шезлонги и дремеха, сключили ръце като двойка видри. И двамата работеха на дълги смени в болницата в Грейтър Спиндъл и трупаха запаси от сън, сякаш им беше хоби.

Грейси се задържа за миг на вратата с протегнатата ръка. Какво можеше наистина да каже на майка си? Изтощената ѝ майка, която вечно изглеждаше разтревожена – дори насън? За миг на брега на езерото Грейси отново беше дете, но тя беше на четиринайсет. Трябваше да знае по-добре.

Качи се отново на колелото си и завъртя педалите бавно, замислено, без определена посока: вярата се изцеждаше от нея, сякаш слънцето я изсмукваше от тялото ѝ с потта. Какво всъщност беше видяла? Риба може би? Няколко риби? Но сигурно я направляваше някакво по-дълбоко чувство, защото, когато стигна до „Деъри Куин“, свърна в полупълния паркинг.

Аналий Саперстейн както винаги седеше на една маса до прозореца и си решаваше кръстословицата; в чинийката пред нея се топеше парфе с фъстъчено масло. Грейси познаваше Аналий главно защото обичаше да слуша историите за нея и защото майка ѝ вечно я прашаше да кани Аналий да се отбие на вечеря.

– Тя е стара и сама – казваше майката на Грейси.

– Изглежда, че ѝ харесва.

Майка ѝ размахваше пръст във въздуха, сякаш дирижираше невидим оркестър:

– Никой не обича да бъде сам.

Грейси се опита да не забелва очи. Наистина се опита.

Сега се плъзна в твърдия червен стол срещу Аналий и каза:

– Знаеш ли нещо за Иджи Пиджи?

– Добър ден и на теб – промърмори кисело Аналий, без да вдига поглед от кръстословицата си.

– Извинявай – отвърна Грейси. Помисли си да обясни, че денят ѝ е започнал странно, но вместо това се спря на „Как си?“.

– Още не съм умряла. Ще ти стане ли нещо, ако използваш гребен?

– Няма смисъл. – Грейси се опита да прибере хлъзгавата си черна коса обратно в конската си опашка. – Косата ми не се поддава на указания. – Почака, после каза: – И така... чудовището в езерото?

Знаеше, че не е първата, която твърди, че е видяла нещо във водите на Литъл Спиндъл. През шейсетте и седемдесетте доста хора бяха забелязвали разни неща, макар майката на Грейси да твърдеше, че било, защото всички били надрусани. Градският съвет дори се беше опитал да превърне това в туристическа атракция, като го нарече Иджи Пиджи – „Малкото чудовище от Малък Спиндъл“, и нарисова изображение на дружелюбно изглеждаща морска змия с изцъклени очи върху табелата „ДОБРЕ ДОШЛИ В ЛИТЪЛ СПИНДЪЛ“. Не се получи, но очертанятията на морската змия още се виждаха на табелата, а преди няколко зими някой беше изрисувал отгоре със спрей огромен фалос. За трите дни, които бяха нужни на градския съвет, за да забележи и да накара някого да го замаже с боя, табелата изглеждаше, сякаш Иджи Пиджи се опитваше да прави секс с буквата „л“ в края на „ЛИТЪЛ СПИНДЪЛ“.

– Искаш да кажеш като Лох Нес? – попита Аналий и погледна нагоре през дебелиите си очила. – Имаш слънчево изгаряне.

Грейси сви рамене. Тя вечно получаваше слънчево изгаряне, съвземаше се от слънчево изгаряне или беше напът да получи слънчево изгаряне.

– Искам да кажа като *наше* езерно чудовище. – Не беше като онова от Лох Нес. Формата беше съвсем различна. Нещо като тъпата змия на градската табела всъщност.

– Питай онова хлапе.

– Кое хлапе?

– Не му знам името. От летовниците. Идва тук всеки ден в четири за сладолед с черешова заливка.

Грейси се престори, че повръща:

– Черешовата заливка е гадна.

Аналий сръчка Грейси с химикалката си:

– Благодарение на черешовата заливка продавам сума фунийки сладолед.

– Той как изглежда?

– Кльощав. Голяма лилава раница. Бяла коса.

Грейси се плъзна надолу в сепарето с отпуснато от разочарование тяло.

– Илай?

Грейси познаваше повечето летуващи деца, които идваха в Литъл Спиндъл от известно време. По-скоро предпочитаха да не общуват с други хора. Родителите им се канеха помежду си на барбекю, а те се движеха на шумни групички, яхнали велосипедите си за песъчлив терен, превземаха езерата, редяха се на опашки в „Ред Хот“, заведението на Роти, и в DQ, идваха в „Ювенирс“ точно преди Деня на труда* да си купят някоя шапка или ключодържател. Но Илай винаги беше сам. Наетата вила на семейството му сигурно беше някъде близо до северната страна на езерото, защото всеки май месец той се появяваше, вървейки на юг по главния път, обут в твърде големи за него памучни раирани къси панталони и помъкнал лилава раница. Проправяше си път до библиотеката, обут в кецове „Ванс“, и прекарваше там целия следобед сам, после вземаше голямата си раница и се затътряше обратно към къщи

---

* В САЩ Денят на труда се отбелязва в първия понеделник на септември. – *Б.пр.*

подобно на чудновата руса мокрица, но не и преди да се отбие в DQ – очевидно за да си поръча сладолед с черешова заливка.

– Какво не му е наред? – попита Аналий.

Беше твърде трудно за обяснение. Грейси сви рамене:

– Леко противен е.

– Черешова заливка в човешки образ?

Грейси се засмя, после изпита угризения, задето се смее, когато Аналий надникна към нея над онези дебели черни пластмасови рамки и каза:

– Понеже ти си любимката на града? Няма да ти се отразят зле още няколко приятели.

Грейси подръпна разръфания край на току-що отрязаните си къси панталони. Имаше приятели. Моузи Алън беше сваястна. И Лайла Брайтман. Имаше хора, с които да обядва, хора, които я чакаха преди първия звънец. Но те живееха в Грейтър Спийдъл с повечето хлапета от нейното училище.

– Какво ще знае Илай Къди за Иджи Пиджи, във всеки случай? – попита Грейси.

– Нали прекарва цялото си време в библиотеката?

В думите на Аналий имаше логика. Грейси потропа с пръсти по масата и изстърга от нокътя на палеца си още малко от олющения лак с цвят на люляк. Сети се за историята за зеленоокото бебе и речния бог.

– Значи, никога дори не си виждала нещо като Иджи Пиджи?

– Едва виждам химикалката в ръката си – каза Аналий кисело.

– Но ако някой е видял чудовище, истинско, не като... не в метафоричен смисъл, този някой вероятно е луд, нали?

Аналий побутна нагоре очилата на носа си с жилестия си пръст. Зад тях кафявите ѝ очи бяха замъглени от тънък слой мека влага.

– Навсякъде е пълно с чудовища, *tsigele* – каза тя. – Ви-наги е добре да им знаеш имената. – Близна си от локвичката, която бе останала от мелбата ѝ, и примлясна с устни. – Приятелят ти е тук.

Илай Къди стоеше на барплота – с тежка раница, притискаща раменете му надолу, и даваше поръчката си. Проблемът с Илай не беше просто че повече обичаше да е вътре, отколкото навън. Това не притесняваше Грейси. А фактът, че никога не говореше с никого. И винаги изглеждаше малко... влажен. Сякаш дрехите му се бяха впили в кльощавите му гърди. Като че ли, ако докоснеш кожата му, можеше да се окаже *влажен*.

Илай се паркира в едно двуместно сепаре, отвори книга и я подпря на гърба на раницата си, за да може да чете, докато яде.

Кой яде фунийка сладолед по този начин?, запита се Грейси, докато го гледаше как отхапва чудати, прилежни малки хапки. После си спомни онези силуети, движещи се в езерото. *Слънчева светлина по водата*, възрази умът ѝ. *Люсти*, настояваше сърцето ѝ.

– Какво означава *tsigele*? – попита тя Аналий.

– Козичка – каза Аналий. – Меее, меее, козичке. Хайде, давай.

Защо не? Грейси избърса длани в късите си панталони и бавно тръгна към сепарето. Чувстваше се по-дръзка от обикновено. Може би защото нищо, което кажеше на Илай Къди, нямаше значение. Нямаше вероятност, ако се изложи като глупачка, той да има на кого да каже.

– Здравсти – каза тя. Той примигна нагоре към нея. Тя нямаше представа какво да прави с ръцете си, затова ги опря на хълбоците си, после се притесни, че изглежда така, сякаш се готви да подхване насърчителна реч, и ги отпусна. – Ти си Илай, нали?

– Да.

– Аз съм Грейси.

– Знам. Работиш в „Ювенирс“.

– О – каза тя. – Правилно. – Грейси работеше там сутрин през лятото главно защото Хени се беше съжалила над нея и ѝ позволяваше да идва да почиства за няколко долара на час. Илай беше ли идвал там преди?

Той чакаше. На Грейси ѝ се прииска да беше планирала това по-добре. Да каже, че вярва в чудовища, ѝ се струваше, че

е като да покаже на някого колекцията от плюшени животни, която още държеше на леглото си, сякаш обявяваше: *Все още съм малко дете. Още се страхувам от неща, които могат да се увият около крака ти и да те завлекат под водата.*

– Нали знаеш чудовището от Лох Нес? – изтърси тя.

Челото на Илай се сбърчи:

– Не лично.

Грейси продължи упорито:

– Мислиш ли, че може да е истинско?

Илай затвори внимателно книгата си и се вгледа изпитателно в Грейси с много сериозни, много сини очи: браздата между веждите му стана по-дълбока. Миглите му бяха толкова руси, че бяха почти сребристи.

– Да не си преглеждала картоната ми в библиотеката? – попита той. – Защото това е федерално престъпление.

– Какво? – Беше ред на Грейси да се вгледа внимателно в Илай. – Не, не съм те шпионирала. Просто ти зададох въпрос.

– О. Добре. Хубаво. Защото и бездруго не съм напълно сигурен, че е престъпление.

– Какво толкова си гледал, та така се тревожиш, че хората ще видят? Порно?

– Купища порно – каза той със същия сериозен тон. – Толкова порно, доколкото успея да се докопам. Колекцията на библиотеката в Литъл Спиндъл е малка, но грижливо поддържана.

Грейси изсумтя, а устата на Илай се изви леко нагоре.

– Добре, първерзник такъв. Аналий каза, че може да знаеш нещо за Иджи Пиджи и разни такива неща.

– Аналий?

Грейси наклони брадичка към сепарето до прозореца, където нервен на вид мъж в хавайска риза се беше настанил срещу Аналий и ѝ шепнеше нещо, докато тя късаше една салфетка. – Заведението е нейно.

– Харесвам криптозоологията – каза Илай. Забелязал неразбиращия ѝ поглед, продължи: – Голямата стъпка. Чудовището от Лох Нес. Огопото.

Грейси се поколеба:

– Мислиш, че всички те са истински?

– Не всички. Статистически погледнато. Но никой не беше сигурен, че гигантската сепия е истинска, докато такива не започнаха да изплуват, изхвърлени по бреговете на Нова Зеландия.

– Наистина ли?

Илай ѝ кимна делово:

– В Музея по естествена история в Лондон има екземпляр, който е дълъг дващест и осем фута. Мислят, че той е от малките.

– Без майтап – прошепна Грейси.

Ново педантично кимване.

– Без. Майтап.

Този път Грейси се засмя откровено.

– Задръж – каза тя. – Искам един „Близард“. Не мърдай оттук.

Той не мръдна.

За Грейси това лято прие вълниста, причудлива, ленива форма. Сутрините „работеше“ в „Ювенирс“, като преподаваше дреболии по витрините и насочваше редките клиенти към касата. По обед се срещаше с Илай и ходеха в библиотеката или караха колела до нейното скалисто заливче, макар Илай да смяташе, че не е вероятно пак да зърнат там съществуването.

– Защо би се върнало тук? – попита той, докато се взираха към прошарената от слънчеви петна вода.

– Беше тук преди. Може би обича сянка.

– Или може би просто е минавало.

През повечето време говореха за Иджи Пиджи. Или поне оттам започваха винаги разговорите им.

– Може просто да си видяла риба – каза Илай, докато прелистваха една книга за северноамериканските митове под един чадър в заведението на Роти, „Ред Хот“.

– Това ще да е била някоя наистина голяма риба.

– Шараните могат да стигнат до над дващест килограма.

Тя поклати глава:

– Не. Люспите бяха различни. Като скъпоценни камъни. Като ветрило от черупки на морски охлюви. Като облаци, движещи се над вода.

– Знаеш ли, всяка култура има собствен набор от мегафауна. В Бразилия била забелязана гигантска синя гарга.

– Това не беше синя гарга. А „мегафауна“ звучи като име на музикална банда.

– Недобра банда.

– Бих отишла да ги видя. – После Грейси поклати глава: – Защо ядеш така?

Илай спря за миг:

– Как?

– Все едно ще пишеш есе за всяка хапка. Ядеш чийзбургер, не обезвреждаш бомба.

Но Илай правеше всичко по този начин – бавно, замислено. Караше колело по този начин. Записваше разни неща в синята си тетрадка със спирала по този начин. Нужен му беше сякаш цял час да си избере нещо за ядене в „Ред Хот“ при Роти, при положение че в менюто имаше само пет неща и те никога не се променяха. Несъмнено, това беше странно и Грейси се радваше, че приятелите ѝ от училище прекарваха по-голямата част от летата си около Грейтър Спиндъл, така че не ѝ се налагаше да се опитва да обяснява нищо от това. Но имаше и нещо някак хубаво в начина, по който Илай приемаше нещата толкова сериозно, сякаш наистина отдаваше на всичко пълното си внимание.

Съставиха списъци на случаите, когато Иджи Пиджи е бил забелязан. В историята на градчето беше имало по-малко от двайсет, водещи началото си от двайсетте години на двайсети век.

– Би трябвало да ги сравним чрез препратки към случаите, когато са били забелязани чудовището от Лох Нес и Огопого – каза Илай. – Да видим дали има някакъв определен модел. После може да решим кога да започнем наблюдение над езерото.

– Да започнем наблюдение – отвърна Грейси, като рисуваше морска змия в полето на списъка на Илай. – Като полицията. Можем да определим периметър.

– За какво ни е да правим това?

– Така правят в полицейските сериали. Определят периметър. Отцепват района.

– Нямам телевизия, забрави ли? – Родителите на Илай бяха против всякакви монитори. Той използваше компютрите в библиотеката, но въпреки нямаше интернет, нямаше клетъчен телефон, нямаше телевизия. Очевидно бяха и вегетарианци и Илай обичаше да яде колкото може повече месо, когато го оставеха да се оправя сам. Най-близкият му досег със зеленчуците бяха пържените картофи. Грейси се питаше понякога дали той беше беден по начин, по който тя не беше. Изглежда, никога не му липсваха пари за аркадните игри или за горещи претцели, но вечно носеше едни и същи дрехи и винаги изглеждаше гладен. Хората с пари не летуваха в Литъл Спиндъл. Но пък хората без пари не летуваха изобщо. Грейси не беше наистина сигурна, че иска да знае. Харесваше ѝ, че не говореха за родителите си или за училище.

Сега тя взе тетрадката на Илай и попита:

– Как можем да провеждаме наблюдение, ако не познаваш правилната полицейска процедура?

– Всички добри детективи са в книгите.

– Шерлок Холмс?

– Конан Дойл е твърде сух. Харесвам Реймънд Карвър, Рос Макдоналд, Уолтър Мозли. Прочетох всички тукашни издания с меки корици по време на „ноар“ фазата си.

Грейси рисува мехурчета, излизаци от носа на Иджи Пиджи.

– Илай – каза тя, без да го поглежда, – мислиш ли наистина, че съм видяла нещо в езерото?

– Възможно е.

Тя продължи да упорства:

– Или просто ми играеш по свирката, за да имаш някого, с когото да се мотаеш? – Получи се по-заядливо, отколкото бе възнамерявала, може би защото отговорът имаше значение.

Илай наклони глава на една страна, замислен, търсейки честен отговор, все едно решаваше уравнение и трябваше да намери неизвестното „хикс“.

– Може би мъничко – каза най-после.

Грейси кимна. Хареса ѝ, че той не се преструваше, че става дума за нещо друго.

– Това ме устройва. – Скочи от масата. – Ти можеш да си досадният ветеран с проблем с пиенето, а аз съм свободният електрон.

– Може ли да нося евтин костюм?

– Имаш ли евтин костюм?

– Не.

– Тогава можеш да си носиш същите тъпи раирани къси панталони, дето ги носиш винаги.

Обиколиха с колелата всички места, на които някога бе забелязван Иджи Пиджи, чак до Грейтър Спиндъл. Някои места бяха слънчеви, други – сенчести, едни – встрани от плажове, други – край тесни ивици от камъни и пясък. Нямаше определена тенденция. Когато Иджи Пиджи им омръзнеше, се отправяха към „Фън Спот“ да играят скийбол или минигольф. Илай беше ужасен и в двете, но явно нямаше нищо против да губи редовно от Грейси и прилежно да отбелязва жалките си резултати.

В петъка преди Деня на труда обядваха пред библиотеката – сандвичи с домати и цели студени царевичи, които майката на Грейси беше приготвила по-рано тази седмица. На масата за пикник пред тях беше разгърната карта на Съединените щати и Канада. Слънцето напичаше силно раменете им и Грейси се чувстваше потна и с притъпен ум. Искаше да отидат на езерото просто да поплуват, не да търсят Иджи Пиджи, но Илай заяви, че било твърде горещо, за да помръдне.

– Вероятно някъде има барбекю – каза тя, като лежеше на пейката, забила пръстите на краката си в изсъхналата трева под масата. – Наистина ли искаш да пропилиеш последния си свободен от училище петък, като просто разглеждаш карти на-сред града?

– Да – каза той. – Наистина искам.

Грейси почувства как се усмихва. Майка ѝ сякаш искаше да прекарва цялото си време с Ерик. Моузи и Лайла живееха на практика врата до врата и бяха най-добри приятелки още от петгодишни. Хубаво беше да има някого, който да предпочита компанията ѝ, та дори това да беше Илай Къди.

Тя покри очите си с ръка, за да се предпази от слънцето.

– Имаме ли нещо за четене?

– Върнах всичките си книги.

– Чети ми имена на градове от картата.

– Защо?

– Не ти се ходи да плуваме, а аз обичам да ми четат.

Илай прочисти гърло:

– Бъргейн, Фърдейл, Саскатун...

Навързани заедно, звучаха почти като приказка.

Грейси си помисли да покани Илай, когато отиде да види фойерверките по случай края на сезона в Онека Бийч на следващата вечер с Лайла и Моузи, но не беше съвсем сигурна как да обясни защо прекарваше толкова много време с него, а ѝ се струваше, че е добре да остане да преспи у Моузи. Не искаше да се чувства напълно изолирана, когато започнеха учебните занятия. Това беше инвестиция в учебната година. Но когато понеделник дойде, а по главния път не се задаваше никакъв Илай и го нямаше и в DQ, тя се почувства малко куха.

– Онова хлапе отиде ли си? – попита Аналий, докато Грейси чоплеше преобърнатата нагоре чашка сладолед в чинията си. Бе решила да пробва сладолед с черешова заливка. Беше точно толкова отвратително, колкото си спомняше.

– Илай? Да. Върна се в града.

– Изглежда свестен – каза Аналий, взе от Грейси чашката от сладоледа и я метна в боклука.

– Мама иска да се отбиеш на вечеря в петък вечерта – каза Грейси.

Но можеше да признае, че може би в крайна сметка Илай Къди беше повече от свестен.

Следващия месец май, точно преди Деня в памет на загиналите във войните*, Грейси слезе до своето скалисто заливче в Литъл Спиндъл. Беше се отбивала множество пъти през учебната година. Пишеше си домашните там, докато въздухът стана твърде студен за седене на едно място, после гледаше как по краищата на водата се образува лед, когато настъпи зимата. Едва не бе изскочила от кожата си, щом една черна бреза се прекърши под тежестта на скрежа по клоните си и рухна в плитчините с примирен стон. А в онзи последен петък през май се постара да е на брега, мятайки камъчета, просто в случай че в датата имаше нещо магическо или подобие то на Иджи Пиджи имаше в сърцето си часовник, отмерващ времето. Не се случи нищо.

Мина покрай „Ювенирс“, но беше идвала предишния ден да помогне на Хени да се приготви за лятото, така че не беше останало нищо за вършене, и в крайна сметка се беше озовала в „Деъри Куин“ с поръчка за пържени картопки, които всъщност не искаше.

– Приятеля си ли чакаш? – попита Аналий, докато прелистваше вестника си да намери кръстословицата.

– Просто си ям пържените картофи.

Когато видя Илай, Грейси изпита смущаващ прилив на облекчение. Беше по-висок, много по-висок, но точно толкова кльощав и влажен, и сериозен на вид както винаги. Грейси не помръдна; вътрешностите ѝ се бяха вързали на възел. Може би той нямаше да иска да се мотаят отново заедно. *Няма нищо,*

---

* Отбелязва се през последния понеделник на май. – *Б.пр.*

каза си тя. Но той огледа местата още преди да отиде на бара, и когато я видя, бледото му лице светна като сребристи фойерверки.

Смехът на Аналий подозрително приличаше на кикот на вещица.

– Здравсти! – възкликна той, приближавайки се с големи крачки. Сега краката му сякаш стигаха чак до брадичката. – Открих нещо невероятно. Искаш ли „Близард“?

И просто ей така отново настъпи лятото.

Люспи

Удивителното нещо беше прашна стая в сутерена на библиотеката, претъпкана със стари винилови грамофонни плочи, грамофон с въртящ се диск и купчина слушалки, пъхнати в гнездо от накъдрени черни жици.

– Толкова се радвам, че още е тук – каза Илай. – Открих го точно преди Деня на труда и ме беше страх, че някой най-сетне ще се захване да разчисти тук през зимата.

Грейси почувства спазъм на вина, задето не беше прекарала онзи уикенд с Илай, но и беше доволна, че е чакал да ѝ покаже това.

– Това нещо работи ли? – попита тя, като посочи стереоколоната.

Илай щракна няколко ключа и с примигване се включиха червени светлини.

– Готови сме.

Грейси измъкна една плоча от лавиците и прочете заглавието: *Джаки Глийсън: „Музика, мартинита и спомени“*.

– А ако искам само музиката?

– Можем да изслушаме само една трета от албума.